

SLOVENSKI NAROD.

Ishaja vsak dan, izvemai ponedeljke in dneve po praznikih, ter velja po pošti prejemati za avstro-ogerske dežele za celo leto 16 gl., za pol leta 8 gl., za četrt leta 4 gl. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za celo leto 13 gl., za četrt leta 3 gl. 30 kr., za en mesec 1 gl. 10 kr. Za pošiljanje na dom se računa 10 kr. za mesec, 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština iznaša. — Za gospode učitelje na ljudskih šolah in za dijake velja znižana cena in sicer: Za Ljubljano za četrt leta 2 gl. 50 kr., po pošti prejemati za četrt leta 3 gold. — Za oznanila se plačuje od četristopne petit-vrste 6 kr., če se oznanilo enkrat tiska, 5 kr., če se dvakrat, in 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo je v Ljubljani v Franc Kolmanovej hiši št. 3 „gledališka stolba“. Opravištvu, na katero naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. administrativne stvari, je v „Narodnej tiskarni“ v Kolmanovej hiši.

Govora dveh ministrov.

Nemški ustavoverci so se bili izbrali kot posebno priliko budgetno debato v državnem zboru za glavni napad na Taaffejevo ministerstvo. Cela vrsta govornikov je vstajala in hude obtožbe so padale zlasti na finančnega ministra Kriegsaau, češ, da néma nobenega programa in da ne more izpolniti tega, kar je prestolni govor obetal, in pa na predsednika ministrskega, grofa Taaffeja, češ, da néma zupanja pri nobeni stranki, da je spet nemštvo zatirati začel itd. Videti je, da nemški ustavoverci svojega namena nijso dosegli, pač pa da je Taaffe iz generalne budgetne debate in iz napadajev na njegovo vladu od ustavoverne strani, moral izprevideti, da je „koalicija“ res nemogoča, in ker je v parlamentu nij, naj ona neha tudi v ministerstvu, to je Stremayr, Horst in Korb naj se nadomestijo z ministri, vzetimi iz desnice. Res se nam denes z Dunaja piše, da je upanje, da se po dovršenih nekaterih malih vprašanjih in po sklepu zasedanja državnega zbora, v tem smislu ministrska kriza zvrši. To pričakovanje se vidi tem osnovanejšje, če beremo jako energična govora, s katerima sta ministra Kriegsaau in Taaffe v ponedeljek napade ustavovercev odbila.

Finančni minister Kriegsaau je dejal: Če prebiram v letopisih prejšnjih obravnavanj avstrijskega parlamenta, nahajam, da se finančnim ministrom nij nikoli dobro godilo (veselost); da, skoro se lahko reče, da se jim je vselej slabo godilo. Mnogo nezaupnosti, tožeb in obtožeb se je na nje navaljevalo, in nobe-

nega razložka nij bilo, ali so bili parlamentarci ali birokrati, veterani ali tironi. Vendar moram priznati, da se meni za nekaj percentov slabije godi kot vsacemu družemu. Ne le da se je mnogo terjatev na mene stavilo, katerih izpolniti nij mogoče, temuč cela množica zasmehovanja in zmerjanja se je náme razlila; jaz prepuščam sodbi sveta, naj pové, ali je to pravično. — Potem zagovarja Kriegsaau budget. Ker so ustavoverci očitali vladi, zakaj nij personalni dohodninski davek reformirala povzemši nit osnovnega zakona, kjer se je leta 1878 pretrgala, reče minister: Tisti, ki takó govore, pozabljajo, da je nova vlada novemu državnemu zboru nasproti stopila, in njej je bilo tudi to nauk, da je ravno parlament tačas osnovo zakona na cedilu pustil... Če budgetni odsek naglašá potrebo, enakost mej državn. dohodki in stroški doseči, priznava tudi vlada to državno potrebnost. — Minister zagotavlja, da bode vlada ščedila ali varčno ravnala povsod. Ker je zemljiščni davek reformiran, odpadel je glavni zadržek popraviti tudi druge direktne davke. Dohodninski davek od leta 1849 se mora temeljito popraviti, davek od cukra se uže reformira. Tudi v družih strokah bode vlada skrbela, da se dohod zviša, pa tako, da produkcija ne oškoduje. Ker je v tem porazumljenja z Oggersko potreba, stvari ne gredo tako na naglo in nijso tako lahke. Jaz izpoznavam kot svojo dolžnost, visokej zbornici v jesen vse predloge izročiti, ki bodo na to merile, cilj doseči, ki ga imamo. Jaz bodem to dolžnost izpolnil. Jaz poznam resnobo svojega položaja.

Za finančnim ministrom poprime ravno

tako odločno besedo ministerski predsednik grof Taaffe: Vladina namera, da bi se državno gospodarstvo uredilo brez novih posojil, pozdravila se je od vseh strani kot jako hvalevredna. Ako naj pa katera vlada parlamentu predloži dotične predloge, more računati na verjeten sprejem predloge samo tedaj, ako vé, kakšna je večina. Ako pa vlada te večine ne pozna, potem se jej sme vsaj to odpustiti, ako v nekaterih mesecih nij zvišala tega, kar se je skozi 18 let zastonj poskušalo, posebno, ker ima vlada računati z novimi elementi, ki se mej celim tem časom nijso udeleževali ustavnega življenja, ki pa so se, hvala Bogu, zdaj tudi poprijeli dela. A vlada ima svoj cilj in si ga je v svesti, to je namreč zagotoviti moč in silo države na zunaj in zadovoljnost narodov, živčih pod avstrijskim žezlom, državno zavest vzbuditi in okrepiti; ta pa se okrepi najbolj tako, ako se nobena narodnost, jaz pravim nobena, ne zatira v svojih prirojenih in zgodovinsko dokazanih pravicah narodov. Vlada se mora ravnati po željah prebivalstva; a propra budočnosti s paragrafi ne more vzpostavljati. Praktično mora prebivalstvu ustrezati. Brez posredovanja se ne poravnajo nasprotja, zato mora vlada hoditi še na dalje po trnjevem tako zvanem srednjem potu, ne sme gledati ni na desno ni na levo, nego samo na blaginjo dežel in države. Vlada je konservativna ker stoji na ustavnih tleh. Vlada priznava postoječe zakone in priznane pravice, ter bode zastopala na ustavo naslanjajoče se premembe ustave pred parlamentom samo

Listek.

Oženil se je iz — osvete!

III.

(Dalje.)

„Danes pride najbrž kedo iz mesta k nam, dasi nijsem nikogar povabil niti za danes niti za bodoče dni — ali nadejati se je vendar.“

„Nadejati — ali pričakuješ koga?“

„Pričakujem in ne pričakujem. Toda, zdaj te nečem zadržavati,“ reče naglo grof in udvorno ponudi rōko svojej soprogi ter jo odvêde v nje sōbo. Vračajoč se, nehoté pomrmra:

„Na Boga, nij baš nelepa!“

Grofu, kateri je svoje podložnike ljubil, ter jim vedno bil blag gospodar in zaščitnik, je vrlo gōdilo, ko je videl, kakó ljubeznjivo in prijaznivo je Anka z vsakim govorila in je za slehrnega imela kakšno milo besedo. Cenila se je zelo srečno, ko so jo prostodušni kmétiški ljudje pozdravljali in jej svojo udanost

obljubovali. Vendar so jej po glavi rojile čudne misli. Dobro je znala, da je v rokah svojega soproga samo igrača, katerej po svojej volji ukazuje in ga ona ima slušati. Uže ta poroka, — zdaj sta soproga! Sta li tudi res? Nikakor! Toda vendar; ali jej nij pripovedovala mati in rekla, da bode žena, kakor igralka na gledališkem odri? Védela je, da je predmet moževej osvété nekej odličnej gospé, katero on ljubi — in katera ga je izdala, prodavša sebe za novce.

„Kaj se nijsem tudi jaz prodala?“ šepetala je Anka. „Ne, meni nij stalo do novcev, niti do blišča, temveč zgolj siromaštvo mojih roditeljev, ter bedni moj brat — tem sem se žrtvovala. Ta grof je bil tako plemenit in velikodušen, dal mi je še zaročnik svoje gospodarstvo, da z njim ravnam kakor mi drago. A videlo se mu je na lici, da ga je podaril njim. Hvaležna sem mu, roditelji so srečni, in bratu je moči nadaljevati svoje studije. Toda jaz!“

„Nu,“ okončá, nasmihajoča se, svoj samo-

govor, „kaj-li nijsem žena? Ali me ne veže dolžnost, da sem verna svojemu soprogu, da z njim tudi jaz trpim — on trpi zaradi nje nezvestobe, in jaz zbog njega prevelike zvestosti.“

Nekoč z večera sta soproga sedela na gradski terasi. Ivan je gledal krasno lego svojega gradu, Anka je poleg njega sedela zamišljena. Vezla je nekaj, a skoraj je svoje delo položila na klop in roke navskriž držeča utopila se v globoke misli. Kar zagleda grof v dalji na cesti držečej k gradu črno piko, za katero se mu je zdelo, da se približuje. Skoraj vzpozna jezdeca, in takoj mu šine v glavo Ljudovit. Hoteč svojo soprogo pripraviti na prihod gostov, jo pokliče po imeni. Ali ona je bila tako odsočna v duhu, da nij soproga niti čula. Ivan stopi dakle pred njo, objame jo z jedno roko okolo ramena, z drugo jej pridvignivši glavo, izpregovori:

„Draga Anka! me li ne čuješ?“

Ona se vsa potrese in se zdramivša iz nje rōk, ter s klicem „grof!“ otide

tedaj, ako bode neizogibno potreba in koristno. — Kar se tiče vladinega postopanja pri volitvah. — nadaljeval je grof Taaffe, — se ona volitvene svobode nikakor nij dotaknila, ona nij posredno niti neposredno uplivala na volitve. Nadalje je pobijal grof Taaffe centrališko natolcevanje, da je on o času volitev pisal pisma v Prago in da je križal namere drugega ministra. „To mi nij znano“, dejal je ministerski predsednik, „a vzemimo, da je res, potem bi se moglo reči samo, da se je zavrnilo delovanje samo notranjemu ministru, kajti samo on ima pravico uplivati na volitve. Najvišji prestolni govor je vladini program. Naloge, izjavljene v prestolnem govoru, je vlada uže večinom rešila in izvršila na gospodarstvenem polju, kar se bode morala zgoditi tudi na političnem. To zjedinjenje se bode moralo doseči, ker je naravno, in če se tudi doseže zoper voljo nekaterih vodij. Zjedinjenje se mora doseči preje ali kasneje. Ako bode pa vlada videla, da ovira doseženje tega smotra, potem vé, kaj da je njena dolžnost“.

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 13. aprila.

V nedeljo je bil na Dunaji skupni **ministerski** svet, kateremu je predsedoval cesar. Posvetovalo se je o predlogi gledé premembe vojaškega zakona.

V **državnem zboru** je bila včeraj po govorih ministrov, ki ju spredaj prinašamo, generalna debata končana in govorila sta generalna govornika Herbst in Czartoriski. Denes je glasovanje o prehodu v specialno debato.

Dunajski „liberalci“ in „fortšritlerji“ so sklenili, da Taaffejevi vladi ne dovolé **dispozicijskega** fonda. Od avtonomistiške stranke je Hohenwartov klub in poljski sklenil sicer, da se dispozicijski zaklad vladi dovoli, da pa ona ne sme smatrati tega kot izraz zaupanja; dispozicijski zaklad pa naj ne bo za take ljudi, ki pišejo zoper zdaj večino državnega zbora in zoper Taaffeja, zato naj vlada uradni „Press-Bureau“ temeljito preuстрои.

Ko je **hrvatski** ban Pejačević one dni bival v Osijeku, glavnem mestu Slavonije, izrekla mu je posebna deputacija želje osječke. Mej temi željami je bilo tudi izrečeno, naj ban gleda na to, da se vojna krajina s Hrvatsko združi. Ban Pejačević je javno obetal, da bode to dosegel. Obeta pak se ta stvar Hrvatom uže dolgo.

Magjari se kažejo zdaj spet zadovoljne, ker imajo v skupnem ministerstvu svojega rojaka Szlavya, kateri ne bode imel le oskrbovati skupnih novčnih stvari, temuč ima tudi nalog, da brani magjarske interese v skupnem ministerstvu, kakor zahtevajo peštanski

listi. Zlasti v Bosni menijo Magjari, da so njih interesi varovati, zato so prisilili, da je Hofmana zamenil Magjar Szlavy.

Vnanje države.

Bolgarska vlada se bode pritožila pri rumunskeji, da se v Dobruči zbirajo roparske čete, ki potem hodijo ropat na Bolgarsko, da pa Rumunija ne stori ničesa, da bi se to odpravilo. V Silistriji pa so zasačili tri turške odposlance in pri njih našli pisma, ki turško vlado močno kompromitujejo.

Tudi na **Turčijo** močno uplivajo angleške volitve; poroča se namreč iz Carigrada, da bode sultan pozval na vlado Mahmud Nedima; kakor znano, ta mož zagovarja zvezo z Rusijo.

Iz **Afganistana** se poroča v London, da Abdurrahman na čelu svojih Afgancev velike vojne vspehe dobiva proti Angležem. Najveljavnejši kani so ga kot poglavarja priznali.

Na **Angleškem** dobivajo liberalci čedalje več sedežev v parlamentu. Po zadnjem poročilu o izidu volitev (12. t. m.) imajo uže 107 glasov večine. Zmaga liberalcev je tudi kraljico iznenadila. — Gladstona so hoteli v Londonu javno in slovesno pozdraviti pri njegovem prihodu, a on je to prepovedal. — Pišejo, da bode načelnik novega ministerstva Granville, vnanje bo imel Hartington, a Gladstone, da bo minister brez portfelja.

Nemški zvezni svet je na predlog Bavarke sprejel nasvet, naj velja štempljanje pobotnic o poštnih nakaznicah. — S tem je malostni uzrok odpravljen, zarad katerega je hotel Bismark odstopiti.

Dopisi.

Iz Ilirsko-bistriškega okraja

11. aprila. [Izv. dop.] (Revščina. Beseda slavnej vladi.) Teško pride še kje toliko posestev na kant, ter se jih tako po nizkeji ceni prodá, kakor v našem okraji. Krive so temu slabe letine, visoki davki in — nečloveški oderuhi!

Znano je, da je pri nas zemlja prav slaba, gospodar se mora truditi s svojo družino leto in dan, da si pribori pičlo svojo hrano in — ako je leto malo ugodnejše, — da more plačevati tudi davke. Mnogo zemljišč ne obrodi toliko, da bi se s pridelki pokrili davki. Navadno so posestva pasivna, to je, davki presegajo dohodke. Kmetovalca ne živi njegovo posestvo, ampak njegovo delo in trud.

Poglejmo le navadnega hlapca ali rokolca, ne li živi on veliko bolje, nego mali posestnik? Prodati néma kmet drugega kot malo sena in sadja, kadar ga nesrečna burja ne vzame, kar je pa redko.

Slabih pašnikov je dovelj, a kmetu ne koristijo, ker néma živine, da bi jo pasel po

njih, pač pa mora od teh pašnikov, ki so l do sedaj urejeni mej senožeti, plačevati i primerno visoke davke, tako da je kmet k znovan, da se sme imenovati lastnika t zemljišč.

Žalostno je pa posebno letošnje stan našega kmeta, tako slabih letin smo še ma doživeli, kakor je bila lanska. Samo nekoliko sena smo pridelali, a to néma nobene ceni ako se pelja v Trst, se prodajalcu splača k maj vožnina. Lakota trka na vrata.

Slavna deželna vlada je pripoznala naš revščino, ter ukazala, da se nabirajo miloda po celej deželi za stradajoče postonjskega okraja. Obljubila se nam je tudi podpora iz državneg zaklada. Zato smo slavnej vladi gotovo hvaležni. A drznemo se vprašati, kako da sm c. kr. davkarija bistriška kljubu tej obč priznanej revščini neusmiljeno in brezobzirno izterjevati zastane davke; tega ne moremo umeti. Na enej strani vlada kaže dobro voljo, nan pomagati, na drugej strani pa njeni nižji organi njeno hvalevredno prizadevanje podirajo. Tako nij še nikoli eksekvirala in prodajala bistriška davkarija posestev, kakor baš letos. Njej ne zadostuje, ako kmetič nekoliko s kravim trudom pridobljenih novcev prinese „na račun“, ne ostane mu drugega kakor: plačati vse, ali pa pojdi s trebuhom za kruhom! Mi mislimo, da deželna vlada v Ljubljani o tem nič ne ve, zato jej to naznanjamo. Ako nam sl. vlada resno hoče pomagati, je nujno potrebno, da ustavi to grozovito eksekviranje vsaj do jeseni, ako nam Bog da kaj boljše letine. To je naš klic za pomoč! Sicer vsi milodari, ki jih smemo upati, ne bodo pokrili eksekucijskih stroškov! S tem, da se nekoliko mesecev poprej izterjajo davki, se uniči mnogo posestnikov ter se stvari kmetijski proletarijat, kar gotovo ne more biti v interesu države. Ne jemljite kmetu brez silne potrebe njegovega doma in ne gonite ga v roke oderuštva, katero pri nas, žalibog! še lepo cvetá. Te vrste so pisane kot prošnja do vlade, in némajó nikacega namena „hujskati“ ali kaj tacega. Zato se nadajamo dobrega uspeha od njih.

Iz Idrije 31. marca. [Izviren dopis.*] Kakšen hrup so zagnali idrijski uradniki, ko so trije delavci prišli v imeni rudarjev prositi za poplajšanje plače! Telegrafovalo se je brž po vseh žandarskih postajah za pomoč, kajti, gospoda so imeli silni — strah! Toda, ne bojte se, nič vam ne bode storilo ljudstvo!

*) Zakasnjeno.

v svojo sôbo. Ivan je ostal na mestu kakor pribit, ne vedoč tolmačiti si vedenje svoje soproge. Tako ravna z njim, soprogom svojim? In zakaj? Ta vprašanja si je stavljaj — zaman, raztolmačiti si jih mu nij bilo možno. „Oh, soprog, nijsem jej soprog,“ zamrmra, in pogledavši, kje je jezdec, vidi, da je gradu uže prav blizu prispel.

„Ljudevit,“ vzklikne in hiti niz stolbe, da pozdravi in sprejme prišleca.

Krepko sta si segla v roké prijatelja. Ko je služabnik odvel v hlev čilega belca, gré Ivan s svojim gostom v grad. V dvorani poleg velike mize sta se posedla in pričela razgovarjati se o marsičem. Naposled je Ljudevit omenil predmeta njiju prepira ter, igrajoč se z verižico pri uri, vprašal Ivana:

„Res, kako se kaj počutiš v novem stani? Pozabil sem ti čestitati. Kje je soproga?“

V svojej sôbi, dragi moj!“ Oprosti, da ti je nijsem uže pokazal“, odrne hladno in,

obrnivši se k služabniku, ukaže: „Povedite milostivej gospé, da nas je prišel obiskat prijatelj, katerega sem dolgo pričakoval. Naj pride tudi ona v naji družbo“. Skoraj vstopi Anka in po nekoliko še blede zaradi prejšnje vzbunjenosti mirno in mrzlo pozdravi navzočnika. Ivan jo prijatelju pokaže in potem so zopet kramljali dalje.

Uže kasno v noči se posloví Ljudevit od mladih soprogov. Vračajoč se proti domu jahaje, je poluglasno pel nekakšno sentimentalno pésenico. Čemú se je takó često oziral, kaj je mislil — ne vemo.

IV.

V kneginje palači je bilo v tem vse nekako tiho, otožno. Gledi krasne Irene, sedeče v svojej sôbi, okolo sêbe imejoče kopíco knjig, za katere se gospodinja — kakor se vidi — briga prav malo. Celó ščené, sicer ljubljene gospé, ima prav pogostem priliko izpoznavati nevoljo kneginje. Kadar leže svojej

lepej zapovednici k nogam, dobiva po krivici marsikater neprijeten udarec. Gospodinja je izgubila svoje srce, kajti prav nič se jej ne smili uboga žival. Niti za papigo se ne meni, katera je v pozlačenej kletki sedeča neprestano klicala kneginje ime. Irena je danes nehče čuti. Lica so jej upála in obledela, kodri se jej razmršeni sipljó po rámenih. Jedino časih se je ozrla na uro in poslušala, kako hodijo pólpi po hodnikih.

V sôbo stopi zdajci Jeanetta ter, poljubivša kneginji róko, sede na nizki stolček poleg nje nóg. Vsa je bila vzpéhana ter jej nij bilo móči niti izpregovoriti.

„Govóri, govóri, draga Jeanetta!“ pozivlje jo kneginja.

„Tako, milostíva gospa! Jaz sem dakle bila tam —“

„Dalje, dalje, ne obotavljaj se! Povedi mi kratko, ali mi prinašaš dobrih ali slabih novíc?“

Naše ljudstvo je še potrpežljivo, in čaka pravičnosti vladine, a ne vaše! Ko so tiste tri rudarje odvedli v Ljubljano k deželni sodnji, so gg. Onderka, Plamenek in Lipold mislili, da jih bodo tamkaj kar v naglej sodbi na smrt obsodili, toda sodniki so pravični — in zatorej so jih precej po prvem zaslišanju spustili domov. Rudarji so jim šli skoraj pol ure naproti, in sprejemši jih z „živio“-klici, so jih — mučenike naroda — dobro pogostili. Kakor je uže bilo naznanjeno, je pri nas bivala komisija, sestavljena iz ministerskega tajnika gosp. Resseka in gosp. barona Gusiča iz Ljubljane. Omenjena gospoda sta odšla dne 28. t. m. iz Idrije. Kaj sta vse izvedela, se še nič ne zná. Naše ljudstvo je v tem pogledu res še prestrašeno, kajti resnice se boji povedati, ker ima še strah pred ono glasovito gospodo. Dosti jih je, katere je mučila bojazen, da bi jih ne izpodili iz službe. Ali mislimo in upamo za trdno, da se mora dosedanje žalostno stanje vendar jedenkrat predrugačiti, ker tako ta stvar ne more dalje iti. Ako bi v Idriji bilo nemško prebivalstvo, kedaj bi se bilo uže zboljšalo vse, toda slovensko ljudstvo rajše trpi krivice in pokorno meni, da je „raja“ svojim gospodarjem! Če bi gospod Dežman imel količkaj srca za svoje rojake, katerih tožne razmere predobro pozna, bi se bil vendar svoje dni zanje potegnil na Dunaji, sedeč v državnem zboru, — toda izdajalec se v tej zadevi najbolj karakterizuje!

Kako se je pri nas ljudstvo zanimalo za komisijo! Vendar težko čakamo odrešenja, ker sedaj gre nam za obstanek življenja — v pravem pomenu besede.

Ko je slovenski poslanec g. knez Windischgrätz interpeloval ministra poljedelstva o idrijskih zadevah, sta gg. Lipold in Onderka hitro skovala protest, in vse skozi zanikala v interpelaciji navedene istine. In ta protest so bili morali podpisati vsi rudniški nadzorniki (Hutmänner) dasi ga niso prej brali, kajti zapovedano jim je bilo in dovolj! To, mislim, kaže dovolj jasno idrijske razmere. V tem protestu naznanja rudniško vodstvo plačo idrijskih rudarjev, in če bi se o tem povprašal kakšen rudar, rekel bi gotovo: „Mi ne potrebujemo boljše plače, samo to nam dajte, kar ste naznanili ministru, potem bomo popolnoma zadovoljni.“ Nekaj posebno pametnega je še mislil g. Lipold izjaviti v svojem protestu. On je namreč oporekal, da nij res, ka lansko leto nij bil nobeden idrijski rudar k vojakom

vzet, temveč da sta bila pri naboru potrjena dva rudarja Idričana. Toda gospoda, kolika najfina laž! Tista dva potrjenca sta bila sicer res v Idriji rojena, toda uže več let živita drugod, in tudi nista c. kr. rudarja! Sploh so znali gospoda to reč tako zasukniti, da se mora človeku — milo storiti.

Upamo zatorej, da nam skoraj zasije lepša zarija, kajti sedaj, v tem položaji, nam nij móči niti živeti, niti umreti. Upamo, da bode novi deželni predsednik stvari pri nas preiskal. Potrebno bi bilo.

Iz Dolenjega Logatca 9. aprila. [Izv. dop.] Nij še dolgo tega, kar sta bila zaporedoma dva dopisa iz Dolenjega Logatca v „Slov. Narodu“, oba govoreča o tukajšnjih občinskih zadevah in o bodočej volitvi tukajšnjega občinskega odbora, da si je bil jeden od jedne, drugi od druge stranke. S tem je bila stvar dognana, pa le v „Slov. Narodu“ — drugače je bilo tukaj. Živa agitacija se je vršila od obeh strank.

Ker smo imeli ravno v nedeljo dotično volitev novega občinskega odbora, zato bode morda marsikoga zanimalo izvedeti, kako se je izvršila.

Čeravno se prejšnja leta nikdo za enake volitve zmenil nij, govorilo se je letos pri nas splošno le o volitvah. Izmej 81 v tretjem razredu oddanih glasov dobil jih je sedanji gosp. župan 80 in drugi trije izvoljeni so bili z veliko večino glasov. — Ravno s tako večino izvoljeni so bili od istega „domačega volilnega odbora“ priporočani kandidatje v drugem razredu in prvi volilni razred volil je jednoglasno. Novi odbor imamo tedaj sestavljen. Da bode pa tudi v prvi vrsti skrbel za blagor naše občine in se pri vsakej priliki neustrašljivo potezal za njene pravice; da bo on marsikatero za našo občino važno stvar rešil kar prejšnji odbor zaradi nekaterih uzrokov storiti nij mogel — to pričakujemo.

Iz Trsta 10. aprila. [Izv. dop.] Dopisa mojega o lahonskih zadevah in ekcesih žandarmerije na Proseku niste hoteli sprejeti, ter mi dali s tem spričevalo, da mi ne verjamete, ali zagotavljam, da poročam vselej resnico. (Mi dopisa nismo sprejeli, ker iz izkustva vemo, da bi ga bil naš državni pravdnik konfisciral. Ured.)

Ljubljanske volitve smo teškosrčno opazovali. Na konci smo pa z vami enako čutili, da če prav nij bil izid še celo ugoden, vendar je zraslo narodno upanje, da se drugo leto

gotovo pomete središče Slovenije nekateri jih ali domačih odpadkov.

Naši sicer jako rogovilasti irredent lahončiči so po znanej izjavi laškega min Cairolija nekaj potihnili, vendar na skrine mirujejo, in večkrat še malo pokažejo oni vsa sredstva porabljevajo, da bi vsi ralično svoj veleitalijansk namen vzdržal Trstu je vsak petek zvečer po mestu voj godba; lahončiče to močno jezi; mnogo p so uže poslali mej ljudstvo, da bi ljudi onili, ne udeležiti se vojaške avstrijske ge Vendar kadar gre godba po mestu, vsele na tisóči spremljevalcev vseh stanov in okna so polna poslušalcev. Pripetilo se je ondan, da so nekateri pobalini metali na jaško godbo kamenje, kar pa vojaiki niso pazili, ker nij bil nihče zadet. Od kod da to kamenje priletelo, nismo videli; pol preiskuje v tem. Zaradi tega so pa ulice času prehoda vojaške godbe vse jedno polne, kar kaže, da je laška druhal le majh katera zavratno italijanske demonstracije d in da se devet desetini Tržačanov ne zmen rogoviljenje.

Z novim namestnikom nismo Primorci tako zadovoljni, kakor smo bili s Pinom. je nemški ustavoverec od nog do glave in jazen laškej stranki; nas Slovencev ne ma in vendar smo Avstrijci. Baron Pino je bil drugačen. Zatorej ga imamo vsi v jako dobri spominu.

Generalna skladišča in sicer dva magaz sta bila denes brez posebnih ceremonij j nemu prometu izročena. Fakinsko društvo, ško sicer, ki pa je z našimi domačini nap neno, se je baje pri tem hudo opeklo. Vo je udom obetal vedno delo v novih skladišč a denes so se obrisali, akoravno so z diplc častnih udov tega društva kar tržili. To d štvo ima posebno smolo. Od začetka nij im sposobnih odbornikov, da bi se bilo dobro v dati moglo. moralo je imeti poverjenika in je segal globoko v dno društvene denarni Koliko krvavih žuljev je v društveno blagajni padlo! Pri vsem tem je pa najžalostnej d da so društveniki skoro sami rojeni Sloven do male izjeme, a vsa njih uprava je lašk tuja, in zakaj? Vendar je grdo, da se n domačini tujcu udajo, katerega ne poznajo mu vse zaupajo, kakor pa domačinom.

Slovanskega podpornega društva odbor sklenil v svojej seji, da naredi maja mese zadnjo glediščno predstavo zimske sezone. Igra se bode vesela igra „Dobro jutro“, za k se uže zdaj priprave delajo. Tudi lepi pevs zbori se bodo peli. Društveni pevovodja g. Bartelj zasluži vso pohvalo za svoj trud, ki bode brez uspeha, ko nastopi močan meš društveni pevski zbor na gledališkem odru.

Telegram „Slovenskemu Narodu“

Dunaj 13. aprila. Denes je bil p budgetnej specialnej debati dispozič ski fond s 154 glasovi proti 152 našim glasom **odbit** (in torej s tem vladi ne zaupnica votirana Ur.). To glasovanje j bilo mogoče le, ker mnogo Tirolcev i Poljakov nij bilo v zbornici, Nabergoj tudi ne. To je neodpušljivo! (Ta dogodei utegne še velike posledice imeti. Ur.)

Domače stvari.

— („Slovenska Matica“) ima denes popóladne v čitalnici svoj občni zbor. — Stvar pri „Matici“ bodo pa menda tudi po tem občnem zboru ostale pri starem.

„Skoraj vam povem vse, milostíva kneginja!“

„Zatorej, začni —“

„Kakor ste mi bili ukazali, šla sem naravnost v grad, ter se ondi seznanila z grofíčno hišino. Od nje sem izvedela marsikaj. Najprej, da se je grof v početku, če tudi hladno, vedel povsem dvorno proti svojej soprogi. Toda, to nij trajalo dolgo. Skoraj je mej njima prestalo vse občenje, kakor da bi se izogibala drug drugemu. Tako na primer jé grof v svojej sóbi, a grofica sama v svojej; kadar se srečata, kar se vedno dogaja slučajno, pozdravita se hladno in gresta vsak svojim putem. Jedino, kadar pride v goste baron Ljudevit Orlovič, shajajo se vsi vkupe v dvorani. Poročalo se mi je, da se potem baron zabava z grofico, a grof Ivan da navadno zamišljen sedéva v kakšnem kotu sam.

„Ali Ljudevit često prihaje?“

„Malo ne vsak dan. No, zdaj je uže stvar prišla precej daleč. Hišina je čula, da je rekel

grof svojej soprogi, dovedši jo v nje sóbo, da si hčeta biti samo prijatelja — —“

Rudečica oblije lice kneginji, prsi so se jej valovito vzdvigovale. okó jej je bolj zažarilo. „Kaj je dejal?“ vzklikne, naglo vstani.

Jeanetta ponavlja, kar je prej povedala. Kneginja vzame z mize svoj lišp in ga ponudi svojej poverjenici v dar ter pravi:

„Ta vest je vredna mnogo večjega plačila!“

Hišina si je želela, da bi jej bilo slehrnega dné poročati kaj jednakega iz Ivanovega gradu.

„On me vendar ljubi!“ šepne Irena, ostavša sama. „Anti sem dobro vedela, da me nij pozabil, da ne ljubi one rudečelaske, — toda, vse jedno, strašna je njega osveta!“

Pozvoní, dá si napreči kočijo, in pozove bratranca svojega Karla, da pojdeteta obiskat grofa Ivana. V četrť ure je drdrala elegantna kočija proti Ivanovemu gradu. „Bodem videla!“ govori kneginja sama v sebi.

(Dalje prih.)